

BÉNÁN A HALÁLOMIG

Burány Nándor

1.

Áramszünet
Kihűl a szívem
Síkossra fagy az aszfalt
utolsó alkalom
s megint nem merek
elindulni

2.

Egy méh várja a tavaszt
tudja hogy soha meg nem éri
ki nem várja
hova repüljön ki a
fagyos halálba
virág-napsütésről álmodik
nézhetem csak ezt is
bénán a halálomig

3.

Görcsbefagyott markomból
kirepült
fölkengedett a szemem
s könnyesen néztem

lucskos tanyák közt állnom mit ér
ha nem repülhetek utána
az itt megmaradáshoz kevés vagyok
s neki is miért kellett
egy pillanat
s megint a markomba fagyott

4.

Örülök
nem elég ennyi?
fölköszödtök a szelepek
 zsilipek
az emberek
akiknél ma voltam
nem tudták boldogságukat
nélkülem elviselni

5.

A szőnyegből kikopott egy virág
rózsa volt tulipán?
pálma alatt fekete telefon
lucskos szalmát sáros gyékényt
a perzsaszőnyegbe befelefon
a messzire szakadt
kisablakos vertfalak emléke
már csak így kerültek
a szobámba
az éjjel nem hagyott aludni
egy tíz éve kivágott nyárfa
 susogása

6.

Gyalog ment az országúton az asszony
négyen ültünk a kocsiban
siettünk haza
ő kerülgette a sarat és a tócsát
nem néztem hátra
az arcomról éreztem
lecsaptuk nagyon

7.

Markolnék magamba
haraggal tépném ki a dühöt
szavak csak ezek
s nincs fénye a hitellemnek
már nem rozsdamentes
s még sokszor vissza
lehet fordulni az olvasztókemencéig

8.

Töprengés tornya
szókj föl a magosba
onnan lehet
 messzire látni
onnan utat
 egy életre szólót
 botlástól óvót
a vadonba vágni

9.

mit ér ez is
állnak mögöttem
nyert csaták
fényes ütközetek
 tudom azt az egyet
 az utolsó várat
 bevenni nem lehet soha
s akkor minek
ami voltam
ami vagyok
majd elfelejtem magam
 érdemes volt-e
 kérdeni is haszontalan